

MISERY

Stephen King

(vertaling: Catrien Hermans)

EERSTE BEDRIJF

1. De 26ste uitreiking van de romantische literatuurprijs.

Paul, een aantrekkelijke man van middelbare leeftijd, staat voor een microfoon. Hij heeft een groot bronzen beeld vast in de vorm van een roos. Er klinkt luid applaus. Er wordt de hele tijd geflitst. Achter hem staat een gigantische dummy van zijn laatste boek, een liefdesroman:

Een kind voor Misery door Paul Sheldon.

Op de kافت zien we een 19de eeuwse heldin met verwaaid haar, wellustig maar kwetsbaar, in de armen van een oogverblindende jonge held.

Paul draagt een duur pak en hij gedraagt zich ontspannen en zelfverzekerd: het is niet de eerste keer dat hij een prijs wint. Hij heeft een kaartje met nota's op waar hij af en toe naar kijkt.

Paul: Dank u, hartelijk dank..... dank u. (*wacht tot het applaus vermindert*). Ik wil deze schitterende prijs opdragen aan alle dames hier in de zaal. En misschien ook aan hun echtgenoten als ze eerlijk genoeg zijn om toe te geven dat ze mijn boeken ook lezen.

Het is erg in de mode om liefdesromans belachelijk te maken maar in deze wereld vol chaos en geweld kan er toch nooit romantiek genoeg zijn?

Applaus. Hij houdt het beeld omhoog en kust het.

Tien jaar geleden was ik in een klein hotelletje in Colorado en schreef ik het eerste deel van wat later de Misery-reeks zou worden. Vanavond ga ik naar datzelfde hotelletje, (*glimlacht*) *nee dames*, ik vertel jullie niet waar het ligt en ga ik in dezelfde kamer aan een nieuw boek beginnen.

Als het af is, zal ik één sigaret roken en een fles Dom Perignon drinken zoals ik altijd doe en de nieuwe Sheldon is klaar.

Dank u, dank u.

Applaus. Hij wil weg maar stopt.

Iedereen stelt altijd dezelfde vraag aan een schrijver: “Waar haalt u uw ideeën vandaan?” Overal waar ik kom: “Waar haalt u uw ideeën vandaan?”. Als ik in de hemel aankom zal Sint Pieter me vragen: “Paul, waar haal jij je ideeën vandaan?”

Wel, tien jaar geleden, halverwege mijn tweede en derde scheiding (*Gelach*) zat ik op een vlucht van Boston naar Denver voor een salesmeeting en ik was erg ongelukkig. De vrouw naast me las de krant en ik las over haar schouder mee, u kent dat wel. Er stond een artikeltje in over toeristen die gestrand waren op de Bahamas omwille van een staking en de titel was “miserie in het paradijs”. Pas op dat moment werd ik schrijver. Ik ging niet naar de salesmeeting, ik liet mijn job voor wat ze was, reed naar de bergen naar dat kleine hotelletje. Ik had een idee, Wat als miserie nu eens een vrouw was, Misery genaamd?

Het publiek applaudisseert enthousiast. Paul geniet ervan.

2. De kamer van Paul. Ochtend.

We horen vogels zingen en zacht ochtendlicht verlicht een kleine slaapkamer in een houten boerderij. De meubels zijn een allegaartje van gebloemde donsovertrekken en lampenkappen naast blootliggende, verroeste leidingen en onbedekte lichtpeertjes. Het is het huis van iemand die het ene moment zeer netjes kan zijn en het andere moment ongelooflijk slordig.

Later zien we andere delen van het huis, een smalle gang, een badkamer en een keuken. Overal herkennen we hetzelfde claustrofobische en verwaarloosde gevoel als in de slaapkamer.

Een deel van de slaapkamer is omgevormd tot werkplaats met een kleine werkbank. Er staan glazen potten met honigraten tegen de muur.

Buiten staat er een lelijke boom die te dicht tegen het huis groeit en die er bijna deel van uitmaakt. Er ligt een dikke laag sneeuw op de boerderij. Er werd een pad vrijgemaakt tot aan de voordeur. Het sneeuwt nog altijd gestadig door en het huis lijkt wel het peperkoekenhuisje uit een sprookje.

Terwijl het ochtendlicht langzaam de ruimte vult, bemerken we een slapende man in het bed. Naast het bed staat een niet aangesloten infuus.

Aan de andere kant van de kamer zit een vrouw van middelbare leeftijd, onbeweeglijk. Ze bekijkt hem uitdrukkeloos. De vrouw draagt altijd dezelfde grijze sweater en een aantal rokken boven elkaar. Er is niets vrouwelijks aan haar.

We horen een televisie die afgesteld staat op een reclamezender.

Paul begint te bewegen in bed. Hij mompelt. Hij wordt wakker en probeert tevergeefs rechtop te gaan zitten.

Annie: (vriendelijk) Niet doen, Paul. Dat is te pijnlijk voor je benen. En ik kan je niet nog meer pillen geven. Ik geef je er sowieso al te veel.

Paul: (slaperig, in de war) Ik kan me niet bewegen.

Hij bekijkt haar niet begrijpend.

Annie: Weet je nog wie ik ben? Ja, dat weet je nog. Ik ben Annie Wilkes. Dat heb ik al 100 keer gezegd.

Paul: Hoe kom ik hier terecht?

Annie: Een wonder, ik kan niets anders zeggen.

Paul: (schudt zijn hoofd) Ik herinner me niets.

Annie: Er was een storm, maar de weermannen hadden gezegd dat die naar het zuiden trok, naar New Mexico. Ik was in Sidewinter om voer te halen voor de dieren. Rick Roberts zei dat ik me moest haasten als ik nog op tijd wilde teruggeraken en ik zei tegen Rick dat de storm naar het zuiden trok. Maar hij zei neen, de storm is van idee veranderd. Ik moest terug, er is niemand anders om de dieren te voederen. De dichtste burens zijn de Roydmans en dat is kilometers ver, ze haten me.

Paul: is Sidewinter ver?

Annie: Heel ver.

Annie valt plots stil, zoals een robot die zonder stroom is gevallen. Ze kijkt uitdrukkelingsloos in de verte. Paul bekijkt haar..... wat moet hij doen? Dan is Annie plots terug alsof er niets gebeurd is.

Ik had nog maar 5 kilometer gereden toen het begon te sneeuwen. Heel onverwachts zoals altijd hier. Ik reed heel langzaam met mijn lichten aan en toen zag ik remsporen! Een uur later zou de sneeuw ze helemaal bedolven hebben.

Als ik niet bergop had gereden was ik nooit gestopt, niet erg christelijk ik weet het maar er lag al wel 10 centimeter sneeuw en dan krijg ik mijn 4x4 niet meer gestart. Ik stopte en keek in de afgrond en toen zag ik je auto liggen bij de rivier, ondersteboven, half ondergesneeuwd. Ik baande me een weg door de struiken en toen hoorde ik iemand kreunen. Dat was jij Paul.

Paul: Ik herinner me daar niets van.

Annie: Toen ik je eruit getrokken had, zag ik dat je een wonde had aan je hoofd maar die zag er niet erg uit. Je benen daarentegen !!!

Paul: Wat is er met mijn benen? (kreunt)

Annie: Ik zag onmiddellijk dat je benen niet..... in orde waren.

Paul kijkt zenuwachtig naar zijn benen onder de lakens.

Ik begreep dat ik je binnen in de warmte moest krijgen of dat je anders dood zou gaan. Dus sleepte ik je naar de wagen, het leek wel of je een ton woog. Je hebt geluk dat ik niet gemakkelijk opgeef, en ik reed zo vlug als ik durfde naar huis. Ik dacht toen al dat ik je ergens van kende. (schudt haar hoofd) Ik rook dat je gedronken had Paul.

Er komen herinneringen terug.

Paul: Ik had champagne gedronken omdat het boek af was. Ik was zo stom...

Annie: Dat mag je wel zeggen Paul. Ik dacht dat je zou sterven..... ik was er zeker van. En toen gilde je en ik voelde me beter want ik wist dat je zou blijven leven. Mensen die sterven gillen niet. Ze hebben er de energie niet voor. Ik weet dat. Ik besloot dat ik je in leven zou houden. Dus gaf ik je iets sterks tegen de pijn en je viel in slaap. Toen werd je wakker en toen je opnieuw gilde, gaf ik je weer iets tegen de pijn.

Ze gaat op de rand van het bed zitten en laat hem uit het glas drinken dat naast het bed staat.

Terwijl je buiten bewustzijn was, heb ik je rijbewijs genomen en toen ik de naam Paul Sheldon zag, dacht ik dat dat een toeval was..... Maar toen ben ik “Misery in Frankrijk” gaan halen die met je foto op de achterflap en toen werd ik bang en ik moest gaan zitten, ik dacht dat ik zou flauwvallen. Toen vond ik je lidkaart van de schrijversbond en wist ik dat je Paul Sheldon was. God o God!! Dé Paul Sheldon!!

Paul: (glimlacht) Dat je weet wie ik ben!!

Annie: Laat me niet lachen! Ik ben je allergrootste fan! Je ALLERGROOTSTE fan! Dat is zo wonderlijk. Voor ik het voer ging halen, ben ik bij de Wilsons binnengelopen om de paperbacks te checken. Ik hoopte dat “Een kind voor Misery” eindelijk binnen zou zijn maar ik had geen geluk. Dus Paul ik was eigenlijk aan je aan het denken.

Paul probeert te bewegen en kreunt. Ze laat hem nog eens drinken.

Je had een tijdje koorts maar die heb ik weggekregen met Keflex. Een keer of twee was het echt gevaarlijk. De laatste twee weken ben je bijna de hele tijd bewusteloos geweest.

Paul begint te begrijpen wat er gebeurd is.

In het begin heb ik je intraveneus gevoed, daarom heb je die plekken op je hand.

Paul: Zou ik ...eh.... niet beter naar een ziekenhuis gaan?

Annie: Je bent hier beter dan in een ziekenhuis! Ik ben een gediplomeerd verpleegster! Je zal ergens anders niet beter verzorgd worden. Nu moet je echt rusten anders zal je nooit genezen. Binnen een paar minuten krijg je terug je medicijnen.

Paul: (smekend) Mag ik ze nu al alsjeblief?

Annie: Binnen een paar minuten. Ik heb je leven gered Paul. Ik hoop dat je daaraan zal denken.

Ze wil naar buiten. Paul herinnert zich plots iets heel belangrijks.

Paul: Heb je een tas gevonden in de auto?

Annie: (schudt haar hoofd) Nee, wat voor tas?

Paul kijkt somber. Annie grinnikt, doet het nachtkastje open en haalt er een lederen aktentas uit)

Annie: Bedoel je deze? Ik plaagde je maar.

Paul is erg opgelucht. Ze houdt hem plagerig buiten zijn bereik.

Ik ben zo vrij geweest er in te kijken. Dat vind je toch niet erg hé?

Paul: Nee natuurlijk niet. Ik ben gewoon opgelucht dat je ze gevonden hebt.

Ze haalt er een getypt manuscript uit en kust het als was het een man. Dan bekijkt ze hem sluw, als een kind dat probeert te raden wat er in haar verjaardagscadeau zit.

Annie: Ik zie dat er een manuscript in zit, dat vind je toch niet erg hé?

Paul: Natuurlijk niet.

Annie: Brooklyn brandt. Mag ik het lezen? Dat vind je toch niet erg?

Paul: (glimlacht) Je hebt geluk, je bent de eerste in de hele wereld die het leest.

Annie: Ik zou zoiets nooit durven doen zonder je toestemming. Daarvoor heb ik te veel respect voor je. Ik hou van je Paul. (ze wordt plotseling erg verlegen) Van je creativiteit bedoel ik natuurlijk.

Paul: Ik weet het. Je bent mijn allergrootste fan.

Ze straalt.

Annie: Ja, zo is het helemaal! “Brooklyn brandt”, dat klinkt niet als een Misery titel.

Paul: Dat is omdat het geen Misery boek is, het is een keihard verhaal over een jonge autodief Tony Bonastero, een soort antiheld.

Annie: Een antiheld? Ik begrijp niet hoe hij een held kan zijn als hij auto’s steelt Paul.

Paul: Je zal het wel begrijpen als je het leest.

Annie: Dat zal wel. Jammer dat het geen Miseryboek is, ik hoop dat je me het niet kwalijk neemt dat ik dat zeg.

Paul lacht, maar zelfs dat doet hem pijn.

Paul: Het is beter dan de Misery serie. Veel beter. Ik was dit al 5 jaar van plan. Ik denk dat het het beste boek is dat ik ooit geschreven heb.

Annie: (oprecht) Dan zal het meesterlijk zijn, Paul.

Paul: Ik weet niet. Maar laat ons zeggen dat je één van de finalisten van de Pulitzerprijs in huis hebt.

Annie zucht van plezier.

Annie: Je bent een goed mens. Ik wist het. Door je boeken te lezen wist ik het. Iemand die Misery Chastain bedenkt, die haar tot leven heeft gewekt, die moet wel goed zijn.

Paul: Wil je iemand voor me opbellen? Mijn agente zal erg ongerust zijn.

Annie: Natuurlijk. Maar de telefoon werkt niet door de sneeuwval. (ze kijkt op haar klok) Tijd voor je pillen. Twee om de 4 uur. Precies op tijd. (grinnikt). Niet vroeger, niet later, precies op tijd.

Ze duwt de pillen in zijn mond zodat hij aan haar vingers moet zuigen. Ze houdt het glas water aan zijn mond.

Paul: Is dit een boerderij? Ik heb dieren gehoord.

Annie: Niet echt; 6 kippen, 2 koeien enoh, Misery. (lacht) Je zal het wel niet lief vinden dat ik mijn zeug Misery genoemd heb, naar de dappere, bloedmooie vrouw die jij gecreëerd hebt. Maar het is niet oneerbiedig bedoeld. Ze is heel lief. We gaan hier samen heel gelukkig worden.

*Ze rimpelt haar neus en maakt varkensgeluiden. Hij bekijkt haar.
Ze gaat knorrend buiten.*

Donker

3. Pauls kamer. Nacht, twee of drie nachten later.

Het huis is volledig donker op een paar smalle lichtbanen na. Annie zit op de rand van het bed en voedert Paul soep. We horen alleen het geluid van slurpen. Ze voert hem een lepel en wacht dan een paar ogenblikken zoals een verpleegster. De stilte wordt ongemakkelijk en hij probeert te converseren.

Paul: Je hebt niets over “Brooklyn brandt”, mijn nieuw manuscript gezegd. Heb je het al gelezen?

Ze glimlacht sluw. Ze lijkt in de war.

Annie: Zo’n veertig bladzijden. (Pauze)

Paul: En?

Annie: Ik vind het niet zo goed als je andere boeken. Ik kan moeilijk volgen. Het flitst heen en weer in de tijd.

Paul: Dat is gewoon een techniek, het maakt Tony’s verwarde geest duidelijk....

Annie: Ja, hij is heel verward en daarom minder boeiend. Niet vervelend, jij zou geen vervelend karakter kunnen scheppen. Maar minder boeiend.

Paul: Veel hedendaagse acteurs gebruiken deze stijl, het heet stream of consciousness.

Annie: (niet onder de indruk) Ah zo.

Hij krijgt nog een lepel soep. Ze zegt nog steeds niet alles.

Paul: Wat vond je er nog meer van?

Annie:het is het taalgebruik! Om de twee woorden het kl...woord of een vloek. (ze zoekt de juiste benaming) Het heeft geen geen stijl !!

Paul: Tony komt uit een getto in New York en daar gebruikt iedereen die woorden.....

Annie: dat doen ze niet! Wat denk je dat ik zeg als ik veevoer ga halen in de winkel? Wat denk je dat ik zeg, hé? Komaan Rick, klootzak, geef me een zak van dat kl...duivenvoer en doe er ook een hoop kl...pillen bij tegen de oormijt van de verrekte koe? En wat denk je dat hij tegen mij zegt? Je hebt verdomme gelijk Annie, de hele kl....boel komt er aan?

Ze is boos, de soepkom die ze vastheeft trilt

.....en dan ga ik waarschijnlijk naar de bank en zeg ik tegen mevrouw Bollinger: “Hier is een dikke, vette kl....cheque en geef me maar zo vlug mogelijk 50 lappen”. Denk je dat ze me in Denver voor de rechter gesleept hebben en beschuldigd hebben...

Ze heeft soep op het deken gemorst.

Paul: Kalm Annie, het spijt me dat je het manuscript niet goed vindt.

Annie: Het was niet wat ik verwacht had.

Paul: Het spijt me.

Annie: Ik wil Misery! Misery! Geen ordinaire autodief die vuile praat vertelt.

Ze smijt de soepkom op de grond en is volledig weg. Ze is 20 seconden volledig van de wereld. Paul bekijkt haar en durft niet te bewegen, dan lacht Annie opeens en is ze terug.

Ik heb soms zo een rothumeur!!

Paul: Het spijt me.

Annie: Dat is je geraden.

Ze staat recht. Pauze.

Je gebruikt die woorden niet in de Misery-reeks omdatomdat ze toen nog niet bestonden! Maar ja, rottige woorden in een rottige wereld zeker. Je moet bij je Misery-verhalen blijven, Paul. Ik meen het. Ik ben je allergrootste fan.

Ze wordt terug kalm

Ik heb alle scheldwoorden doorstreept.

Paul: (stilte) dank je.

Annie: Misschien lees ik straks wel verder.

Paul: Niet doen als het je kwaad maakt. Ik ben nogal afhankelijk van je, weet je.

Annie: Dat is waar Paul.

Paul: Werkt de telefoon al terug?

Annie: Nee Paul, nog niet.

Paul: Dat duurt nu toch al

Annie: Ik weet hoe lang de telefoon al niet meer werkt en ik zou willen dat je daar niet zo over zeurt. Ik ben geen telefooncentrale.

Ze schudt haar hoofd en wil weggaan.

Paul: Annie?

Annie: Wat?!

Paul: Er zitten sigaretten in mijn tas en...

Annie: Ik weet dat je sigaretten hebt Paul, Kankerstokjes.

Paul: (licht) Zou ik ze kunnen krijgen?

Annie: Nee. Ik wil je dood niet op mijn geweten hebben. (ze schudt haar hoofd) En je bent nog zo ziek! Rokers toch!!

Ze schudt haar hoofd weer alsof ze het niet kan geloven. Dan gaat ze buiten en laat de soep liggen.

Paul: Je bent toch niet boos op me hé Annie?

Paul wacht en vraagt zich af wat hij moet doen. Hij wordt ongerust. Het wordt langzaam donker. Plotseling gaat het licht aan en Paul is even verblind. Ze is terug.

Annie: Nu wil je wel je twideldie pilletjes zeker?

Paul: Ja, alsjeblief, ik voel me vreselijk, ik heb niet geslapen. De pijn is te erg.

Annie: Hier zijn ze. Maar eerst moet ik de rommel opruimen. De rommel die jij gemaakt hebt.

Ze heeft een emmer en een dweil bij. Ze knielt en begint de soep op te dweilen. Ze dweilt even zonder met hem te praten of naar hem te kijken. Hij wordt boos.

Paul: Kan ik eerst mijn tabletten krijgen Annie? Annie?

Annie: (negeert hem) Eerts schrobben, dan spoelen. Anders maakt de zeep vlekken.

Ze dweilt als een bezetene.

Paul: Alsjeblief Annie, de pijn, ik houd het niet meer uit.

Annie: Je gaat niet dood.

Ze kijkt naar hem zals een moeder naar een vervelend kind in de supermarkt kijkt.

Paul: Je laat me nu al acht uur wachten. Nog even en ik ga gillen.

Annie: Doe maar, gil maar. Het is je eigen schuld.

Ze is klaar met poetsen en haalt een paar pillen uit haar zak.

Drie Novrils. Drie in plaats van twee, zoals anders.

Hij neemt ze dankbaar aan.

Annie: Wacht.

Ze vult zijn glas met het soepachtige, zeepachtige water uit de emmer.

Hiermee kan je ze doorspoelen.

Paul kan niet geloven wat ze juist gezegd heeft. Hij bekijkt haar ongelovig. Dit kan niet waar zijn.

Vooruit, het is maar zeepwater. Daar ga je niet dood van.

Paul: Dat drink ik niet! Wie denk je wel dat ik ben, een stout kind of zo?

Annie: Doe het Paul. Je kan ze ook zo doorslikken maar dan zal ik er voor zorgen dat ze er terug uitkomen.

Haar stem maakt hem stil. Zijn hand aarzelt maar gaat dan weg van zijn mond. Hij bekijkt het glas, er drijven brokken in. Hij heeft de pillen echt nodig. Hij is bang van haar. Ze meent het. Hij neemt het glas en slikt de pillen door met een heel klein beetje water.

Alles.

Hij staart haar aan. Ze raakt gespannen, indien hij niet doet wat ze wil zullen er ergere dingen gebeuren. Paul drinkt en moet kotsen.

Dat zou ik niet doen Paul, je krijgt er geen andere voor morgen.

Ze wacht tot hij het hele glas leeggedronken heeft en zet het dan op het nachtkastje. Ze glimlacht.

Je gaat me niet meer boos maken, hé?

Paul: Nee.

Ze kust hem op de wang.

Annie: Ik hou van je.

Paul: In godsnaam....

Ze gaat buiten en doet het licht uit.

*Paul ligt in bed, alleen verlicht door het maanlicht, hij is woedend.
Black-out. In de verte het geluid van een helicopter. Het geluid sterft weg.*

4. De slaapkamer van Paul. Dag.

Een heldere winterdag. Annie komt de kamer binnen, ze draagt haar oude parka, schudt de sneeuw van zich af en haalt een paperback uit haar boodschappentas. Ze is opgewonden.

Annie: Ze hadden hem! In de winkel! Daarom ben ik zo lang weggeweest! Ik wilde de eerste pagina lezen en voor ik het wist was ik aan bladzijde vijftig en besepte ik dat je aan het gillen zou zijn voor je pillen!

Paul: Ik zou ze wel kunnen gebruiken. Wat heb je gelezen?

Annie: De nieuwe Paul Sheldon natuurlijk, twiddeldom! “Een kind voor Misery” lag vandaag in de winkel.

Paul: Zo. (glimlacht) Het lijkt alweer zo lang geleden dat ik het geschreven heb? Wat vond je ervan?

Annie: Geweldig! Net zo goed als de andere. Beter! Het beste! Het doet me dat andere boek vergeten.

Paul: (verveeld) Dank je Annie, heb je voor me gebeld in het dorp?

Annie: Ik wist dat Misery met Ian zou trouwen en ik ben er zeker van dat Jeffry en Ian vrienden zullen worden. Worden ze vrienden? Nee, niet zeggen! Ik wil het zelf ontdekken. Dan duurt het langer. Het duurt altijd zo lang voor er een nieuw deel verschijnt. Ik ga niet slapen voor ik het uit heb!

Ik heb pillen gekocht en chips en snoep want ik doe niets tot ik het uitgelezen heb!

Paul: Schitterend. Heb je voor me gebeld in het dorp?

Annie: Ik kreeg de kans niet. Het spijt me maar de nieuwe Paul Sheldon komt niet elke dag uit! Wat is jouw favoriet? Van al de delen die je geschreven hebt?

Paul is moedeloos. Ze zal nooit bellen.

Paul: (toonloos) Ik heb geen favoriet. Om eerlijk te zijn...

Annie: Ik vind ze natuurlijk allemaal geweldig maar als ik er één moest kiezen.... Oh,, dat is moeilijk! Degene die ik het meest gelezen heb is “Misery onrecht aangedaan” waarin ze gekidnapt wordt door die onuitstaanbare neger John Weston.... de meest opwindende is waarschijnlijk “Misery in Frankrijk” waar Ian haar op het laatste moment redt uit de klauwen en de guillotine van die waanzinnige graaf Leroux en waarin ze ontsnappen in die grote luchtballon! Maar de meest romantische, nee de akeligste is zeker en vast “Misery verliefd” waar ze haar titel verliest en naar het vreselijke Bedlamziekenhuis gebracht wordt door haar waanzinnige zuster Gwendolyne Chastain... Brr!

Paul moet erom lachen. Ze is echt wel een fan!

Ik was verpleegster, dus ik weet hoe vreselijk die plaatsen kunnen zijn! Je bent geweldig, Paul. Gewoon geweldig.

Ze kijkt telkens opnieuw naar het boek alsof ze niet kan geloven dat het van haar is.

Paul: Wat voor verpleegster was je?

Annie: Ah, van alles. Ik heb een paar jaar in een rusthuis gewerkt maar dat.... dat was niet prettig... en dan was er ook die Denverzaak.

Paul: (nervus) Welke zaak Annie?

Annie: Vertel me hoe het verder gaat Paul! (ze drukt het boek tegen haar borst) Ik ben nu waar Misery in de val gelokt wordt door de waarzegster die niet echt een waarzegster is! Is het Gwendolyne? Ik weet zeker dat het dat kreng is! Is zij het? Is zij het?

Paul: Ik zeg niets.

Annie: (verlegen) Paul?

Paul: Ja?

Annie: Mag ik je een persoonlijke vraag stellen?

Paul: Doe maar.

Annie: Waar haal jij je ideeën vandaan?

Hij lacht en dat is een vergissing. Ze is boos en gekwetst.

Paul: Sorry, maar dat vraagt iedereen altijd “waar haal jij je ideeën vandaan?”

Annie: Dan zal je wel een heel speciaal antwoord hebben zeker?

Paul: Zo bedoelde ik het niet....

Annie: Nee ga door Paul. Ik ben één en al oor. Waar haal jij je ideeën vandaan?

Paul: Van overal.. Je weet wel, dingen die je hoort, gesprekken, boeken.....

Annie: Nee, twiddeldom! Ik bedoel je speciale ideeën. Degene die je boeken levend maken.

Paul: Ik weet het niet, dat gebeurt zo gewoon....

Annie: WAAR HAAL JIJ JE IDEEEN VANDAAN?

Paul: Van nergens. Van nergens.

*Op een ander moment zou hij gestraft worden, maar niet vandaag.
Ze neemt het boek en drukt het tegen zich aan.*

Annie: Oh Paul, Ik ga niet slapen voor ik het uit heb. Je boeken lezen is als verliefd zijn. Nee, het is beter dan twee zakken Marshmallows.

Donker

5. Hall / Slaapkamer van Paul. Nacht.

Annie leest zijn boek. Ze beweegt haar hoofd met de zinnen mee, ze gaat volledig op in het verhaal. Ze huivert alsof ze het zelf meemaakt.

Er ligt een pak koekjes naast haar en ze propt die in haar mond zonder het te weten. Ze drinkt uit een karton chocolademelk.

De televisie staat zachtjes aan en is weer afgestemd op een reclamezender. Ze is alles vergeten.

Paul slaapt diep.

Buiten valt er sneeuw. Deze scène duurt eventjes.

6.

Annie: Nee!.... Nee!.... Nee!...

Paul schrikt wakker.

Paul: Hé? Annie? Wat is er?

Annie: Jij ...jij.... smeerlap!

Paul: Wat is er?

Annie: Je hebt haar vermoord! Je hebt Misery vermoord!

Paul: Wat bedoel je ik heb Mi.... Oh god (hij herinnert het zich) Oh Annie, ja, het spijt me, ik was vergeten dat het boek eindigt met...

Annie: Hoe heb je haar kunnen vermoorden?

Paul: Wind je niet zo op! Ze is gestorven in het kraambed! Het is erg nobel, Misery geeft haar eigen leven in ruil voor dat van haar baby! En haar geest zal altijd blijven verder leven....

Ze gooit het boek tegen de muur achter hem zo hard ze kan.

Annie, het is maar een verhaal! Ik heb haar niet echt gedood!

Ze bekijkt hem sarcastisch

Annie: Oh nee. Natuurlijk niet. Als jij het niet gedaan hebt, Paul Sheldon, wie dan wel?

Paul: Niemand! (pauze) Het is gewoon een verhaal en op het einde van het verhaal.... glijdt ze gewoon weg, dat is alles.

Annie: Mensen glijden niet zomaar weg! Ik ben verpleegster geweest! In mijn job heb ik tientallen mensen zien sterven, wat zeg ik honderden. Soms gaan ze al gillend en soms gaan ze in hun slaap, maar ze glijden niet weg!

Jij bent verantwoordelijk, jij bent God, jij laat alles gebeuren! Ik zeg je één ding smeerlap, God heeft op dit moment twee gebroken benen en woont in mijn huis, eet mijn eten, denk jij nu echt dat ik achterlijk ben?

Ze is weer volledig weg. Het duurt lang. Ze kijkt naar de muur. Ze ziet er waanzinnig uit. Uiteindelijk komt ze terug bij en ze bekijkt hem. Ze praat erg stil.

Ik kan nu beter weggaan. Ik kan beter een tijdje uit je buurt blijven. Dat is beter.

Paul: Weggaan? Waar naartoe?

Annie: Dat heeft geen belang, een plaats die ik ken. Als ik hier blijf, ga ik iets doms doen. Tot ziens, Paul.

Ze gaat naar de deur. Paul bekijkt haar, in paniek

Paul: Kom je terug voor mijn pillen? Annie?

Ze sluit de deur zonder te antwoorden. Ze gaat naar de hall als een robot, doet haar parka aan en neemt de sleutels. Ze gaat weg en doet de voordeur op dubbel slot. Wanneer het licht uitdooft, horen we voetstappen in de sneeuw en een auto die wegrijdt.

7 . De slaapkamer van Paul. Dag en nacht.

Het is volledig duister, we horen:

Paul: Ik heb mijn Novril nodig, Annie? Ik ga roepen als ik mijn Novril niet krijg.

Het lijkt op een nachtmerrie, muziek en licht wisselen steeds om Pauls waanzin weer te geven. Hij is reeds twee dagen alleen.

Ik weet dat je er bent. Kom tevoorschijn en hou op met die spelletjes.

Het is donker, hij brult.

Help! Help me alsjeblief! Help!

Er is natuurlijk geen antwoord. Paul heeft zich strak in zijn lakens gewikkeld. Hij is erg opgewonden.

Dit is niet goed! Je zit in de problemen vriendje. Maar je geraakt er wel uit. Je geraakt er uit. Vooruit. Vroeg of laat komt hier iemand langs. De Roydmans iemand.

Hij steekt zijn hand uit en neemt het lege glas van het nachtkastje. Hij houdt het boven zijn mond en likt er aan in de hoop nog een druppel water te vinden. Duister.

(lacht) Ze is verongelukt. Ze heeft een auto-ongeluk gehad en ik ga hier van honger sterven... of van dorst ... of van pijn.

Hij praat tegen zichzelf in het duister en het lijkt alsof hij zijn verstand verliest. Hij wordt zwakker en ook het licht fade weg.

Ik heb water nodig en eten en mijn Novril! (snikt) IK HEB ZE NODIG! IK WIL HIER NIET STERVEN!

Tja , Paul, je wilde altijd weten hoe het was om je eigen pis te drinken....

Hij doet het.

Donker. Geluid van een helikopter in de verte.

8. De slaapkamer van Paul. Dag.

Annie komt binnen en duwt een barbecue voor zich uit.

Paul: Mijn pillen! De pijn, alsjeblief Annie, alsjeblief help me, de pijn is zo erg!

Annie: Ik zal je je pillen geven. Maar eerst moet je iets voor me doen.

Paul: Annie, alsjeblief. Ik ben een mens! Ik heb verschrikkelijk pijn!

Annie: Ik weet het schat (Ze kust hem op zijn kaak) Dadelijk.

Paul is perplex. Annie opent de deur van de barbecue alsof ze een lekker stuk vlees wil laten zien.

Op het rooster ligt een hoop papier, een brandstapel van getypte pagina's en plots beseft Paul dat het zijn ...

Herinner je je dat vuile boekje van je Paul? Dat boek over die anti-held "Brooklyn brandt"?

Paul: Nee, Annie niet doen.

Annie: Toch wel.

Paul: Het is het beste dat ik ooit heb geschreven.

Ze neemt een doosje lucifers en rammelt ermee.

Je denkt toch niet dat ik geen kopie gemaakt heb?

Annie glimlacht alleen maar.

Weet je hoeveel ik betaald wordt per boek Annie? Denk je dat dit de enige kopie is?

Annie: Ja Paul. Ik denk dat dit de enige kopie is.

Paul: (pauze) Alsjeblief.

Annie: Het is walgelijk. En het is niet goed.

Paul: Wat weet jij nu van goede literatuur!

Annie: Ik weet wat goed is. Jij bent goed Paul.

Ze steekt het luciferdoosje naar hem uit.

Paul: Godverdomme!

Annie: Vloek maar zoveel je wil. Ik ken dat. Ik heb het gelezen.

Paul: Nee. Ik doe het niet. Nee.

Hij draait zich om en sluit zijn ogen. Ze rammelt met het flesje met pillen.

Annie: Eerst verbranden, dan pillen. Een dubbele dosis denk ik, want het is al zo lang geleden. De pijn zal verdwijnen. Je zal je rustig voelen. Ik zal je bed verschonen, ik zie dat je het vuilgemaakt hebt en dat moet niet prettig zijn. Ik zal jou ook verschonen. Daarna zal je wel honger hebben...

Paul: IK HEB HONGER! IK STERF!

Annie: Dan krijg je lekkere warme soep en toast met een dikke laag boter. Maar je moet eerst dat boek verbranden Paul, anders kan ik niets doen.

Hij draait zich van haar af. Ze glimlacht. Ze wacht. Hij zou kunnen snikken

Als je wil, kom ik morgen terug. Alhoewel ik denk dat je dan al in coma zal liggen.

Paul: Nee!

Annie: Ja!

Paul: Nee!

Annie: Ja!

Paul: Nee!

Annie: Je bent een koppige kleine jongen. Ik kan niet de hele nacht naast je bed zitten. Ik kom morgen terug en misschien ben je dan van gedachten veranderd....

Paul: OK!

Annie: Zei je iets?

Paul: (veracht zichzelf) OK! Verbrandt het maar.

Annie: Ah nee, ik kan het niet doen, al zou ik je de pijn willen besparen. Je moet het uit eigen vrije wil doen.

Paul lacht, hij kan er niets aan doen, Annie is erg boos. Ze duwt de titelpagina onder zijn neus.

Paul: Waarom dwing je me?

Annie: Ik dwing je niet Het is je eigen vrije wil.

Uteindelijk doet Paul het luciferdoosje open. Hij steekt er één aan. Hij steekt de bladzijde in brand.

Brave jongen.

Ze staart er naar terwijl het brandt, zoals een kind dat per ongeluk brand gesticht heeft met een mengeling van angst en opwinding.

Kijk Paul, Brooklyn brandt echt. Ongelooflijk! Ongelooflijk!

Pauls meesterwerk brandt op voor zijn ogen. Annie controleert of alles goed brandt en dan...

Het wordt langzaam donker.

9. De kamer van Paul/hall/badkamer. Zeer vroeg 's morgens.

Kerstliederen. Een zilveren kerstboom met lichtjes staat in de kamer. Er liggen verschillende cadeautjes onder, allemaal ingepakt. Het is nog donker buiten. Annie staat bij het bed.

Annie: Zalig kerstfeest!

Paul: (slaperig) Hoe laat is het?

Ze blaast met een fluitje in zijn gezicht.

Annie: Het is half zes.

Paul: 's Morgens!

Ze snuffelt onder de kerstboom als een varken dat op zoek is naar truffels, ze voelt aan de pakjes.

Annie: Ik weet dat het vroeg is maar het is kerstmis en ik kon niet meer wachten. Het is zo spannend! Paul! Kijk! Oh, wat zou dit zijn?

Ze pakt een cadeau verpakt in goedkoop inpakpapier en leest het kaartje.

Voor Annie.... Met heel mijn hart! Paul.

Ze draait zich naar hem om met diezelfde sluwe blik in haar ogen.

Ik weet wel dat je niets voor me kon kopen, maar dat geeft niet. We zullen doen alsof. (lacht) Wat zou er in zitten?

Paul: (haalt zijn schouders op) Ik hoop dat het je bevalt.

Ze maakt het pakje open en er komt een tinnen rookbus tevoorschijn. Om de bijen op afstand te houden.

Annie: Maar Paul toch, een nieuwe rookbus voor mijn bijen! Hoe wist je dat de oude kapot was?

Paul: Wist ik dat?

Annie: Je bent attent. Het is prachtig. Je bent zo lief.

Ze kust hem op de wang

Jij krijgt ook een pakje. Dit is jouw groot cadeau. Ik durf er voor wedden dat je weet wat het is.

Er staat iets heel groot onder de boom. Ze sleurt het er onderuit.

Paul: Pantoffels?

Het is een rolstoel. Hij is op een bespottelijke manier ingepakt in kerstpapier en er zit een grote strik rond. Ze zet hem naast zijn bed.

Annie: Het is een rolstoel want je moet je kunnen bewegen.

Paul: (nervus) Ja, dat zal wel. Waarom eigenlijk?

Annie: Want wat staat er nog onder de boom? Oh, Wat zou dat kunnen zijn? Het is wel zwaar!

Ze legt een pak ter grootte van twee telefoonboeken naast Paul op bed.

Kan je het raden? Weet je wat het is?

Hij schudt zijn hoofd en leest het kaartje.

Paul: “Voor de beste schrijver ter wereld, van zijn allergrootste fan”.

Annie: Dat ben ik! Opendoen!

Paul: Ok

Hij doet het pak open en er komt een oude, lelijke, zwarte typemachine uit. Ze straalt.

Het is een Royal...Mijn god, dat is echt antiek!

Zijn glimlach verdwijnt.

Annie: Ik heb hem niet als antiek gekocht. Hij is tweedehands.
Betrouwbare tweedehands!

Paul: (snel) Ik bedoelde het niet zo, een goede schrijfmachine gaat eeuwig mee. Het is fantastisch.

Annie: Ik heb hem bij “pen en papier” gekocht. Een belachelijke naam voor een winkel hé? Maar Nancy Dartmonger die de winkel uitbaat is dan ook een heel belachelijk mens. Dartmonger! Ze is twee keer gescheiden en nu woont ze samen met een cafébaas. Daarom dacht ik toen je zei dat hij er antiek uitzag dat ze ...

Paul: Nee, het is prima. Echt waar. Schitterend.

Annie: Ze vroeg 45 dollar maar ik heb 5% korting gekregen omdat de letter “n” weg is. Zie je? Er is geen “n”, er is een tand uit.

Ze heft hem op.

Paul: (onoprecht) Dat heeft toch geen belang.

Annie: Ik heb haar gezegd dat de “n” een belangrijke letter is. Het is één van de letters in de naam van mijn favoriete schrijver.

Paul: En het zijn twee letters uit de naam van mijn favoriete verpleegster.

Annie: (verlegen) Charmeur !

Hij glimlacht vals naar haar.

Paul: Annie, ik hoorde dat je boven een televisie hebt... Ik dacht, het is kerstmis vandaag, misschien kan je hem naar beneden brengen en...

Annie: Niet zonder mijn nek te breken, Paul! (lacht). Het is niet bepaald een tafelmannequin!

Paul: Ah! Ik vroeg me alleen af of mijn verdwijning niet op het nieuws geweest is. Het is zo vreemd, al die weken en niemand is me komen zoeken... Ze zijn me toch niet komen zoeken hé?

Annie zegt niets.

Misschien kan je nog eens proberen te bellen, dan..

Annie: Paul, ik word dit echt kotsbeu. Ik heb het je gezegd, ik heb je agente gebeld en dit nummer achtergelaten. Als zij je niet terug wil bellen, dan is dat mijn probleem niet, of wel?

Paul: Nee, maar misschien kan je morgen..

Annie: HET IS MIJN PROBLEEM TOCH NIET? OF WEL?

Paul: (pauze) Ik denk het niet.

Annie: Dank u. We zijn nog niet klaar met de cadeautjes! Ik heb nog geen schrijfpapier! Oh, nu heb ik de verassing verknoeid. Het heeft geen belang! Maak open!

Ze neemt een ander geschenk en hij doet het papier eraf.

Ik zal alles klaarmaken en dan hebben we een echt schrijversnestje. Wel? Wat vind je ervan?

Paul: Geweldig. Wat zal ik schrijven denk je?

Annie: Daar moet ik niet over nadenken Paul, ik weet het. Je gaat een nieuwe roman schrijven! Je beste roman! “De terugkeer van Misery!”

Hij bekijkt haar ongelovig.

Het is mijn beloning omdat ik je terug gezond heb gemaakt! Je kan er vandaag aan beginnen!

Paul: Annie, Misery is dood.

Annie: Nee, ze is niet dood. Zelfs toen ik boos op je was, wist ik dat ze niet echt dood was. (dromerig) Je kon haar niet echt doden, want je bent een goed mens. We zullen nu eens zien hoe goed je wel bent meneertje. We gaan je installeren met je nieuwe typemachine en..

Paul: Ik weet zelfs niet of ik al in die rolstoel kan zitten.

Annie: Dat zullen we dan eens direct zien.

Paul: Ik ben veel zwaarder dan ik er uit zie.

Ze leunt over hem heen en grijpt hem onder de armen, ze slaat zijn armen rond haar hals.

Annie: Niet flauw doen. Denk je dat zuster Wilkes nog nooit een man in een rolstoel gezet heeft?

Hij kermt van de pijn wanneer ze hem in de rolstoel laat zakken.

Ja! Ik weet dat het pijn doet. Het zal nog veel meer pijn doen. Maar op een dag zal de pijn minder worden. En nog minder.

Hij probeert zo comfortabel mogelijk te gaan zitten, terwijl ze zijn benen goed zet

Bijna zo goed als nieuw. Nu je je bewegingsvrijheid terug hebt, weet ik dat je mijn vertrouwen niet zal beschamen.

Paul: Nee, natuurlijk niet.

Hij is eindelijk geïnstalleerd, de pijn blijft.

Annie, wil je me één ding beloven?

Annie: Natuurlijk

Paul: Als ik dit verhaal schrijf...

Annie: Roman! Een dikke zoals de andere. Misschien zelfs nog dikker!

Hij verwerkt dit even.

Paul: O.k. , als ik deze roman voor je schrijf, laat je me dan vrij als hij af is?

Ze bekijkt hem ongemakkelijk

Annie: Natuurlijk. Je doet alsof ik je hier gevangen houd.

Hij zegt niets. Ze wacht op zijn antwoord. Om het te ontkennen. Hij doet het niet.

Paul: Dus als ik klaar ben, kan ik weg?

Annie: Ik heb toch ja gezegd?

Paul: OK. Dat is dan afgesproken.

Annie: (negeert hem) Ik ga “De terugkeer van Misery” zelf inbinden... met zo’n harde kaft. (grinnikt) Niet te veel snoepen want over een paar uur kom ik met de grootste kalkoen die je al ooit gezien hebt, met spek en zoete aardappelen en wortels en gekookt in sinaasappelsap! Hij ligt al lekker te spetteren in de oven!

Paul: Annie, over twee uur is het nog maar half acht ’s morgens!

Annie: Je zal wel honger krijgen als je het ruikt! Ik ga naar boven, dan kan je nadenken. Dit is zo spannend. Vind je ook niet?

Ze gaat naar de deur.

Paul: Annie, ik kan vandaag niet beginnen.

Annie: (pauze) Ah nee?

Paul: Dat papier maakt vegen. Het is niet goed.

Hij wijst naar het schrijfpapier.

Annie: Maar het is het duurste... Nancy van “pen en papier” heeft het gezegd!

Paul: Heeft je moeder je niet verteld dat het duurste niet altijd het beste is?

Annie: NEE. Ze heeft me verteld, mijnheer de professor, dat wat je goedkoop koopt, ook goedkoop is.

Ze begint sneller te ademen, bijna te hyperventileren, ze balt haar vuisten en ontspant ze weer. Hij gaat in de aanval.

Paul: Hou daar maar mee op. Kwaad worden verandert niets aan de kwaliteit van het papier.

Annie: Je probeert me erin te luizen omdat je het boek niet wil schrijven. Ik wist het wel. Ik wist het wel.

Paul: Geef me een potlood, dan zal ik je laten zien wat het probleem is.

Ze brengt hem een potlood en smijt dat op de tafel. Het is helemaal afgeknabbeld en vies.

Kijk.

Paul neemt een blad uit het pak. Hij neemt het potlood en trekt een lijn op het blad. Hij wrijft er met zijn duim over...

Zie je de vegen? Het lint van de schrijfmachine zal net hetzelfde doen.

Annie: En jij gaat over elke pagina met je duim wrijven?

Paul: Als je aan het werken bent, blader je altijd terug om een naam of een plaats te checken ... alleen al het omdraaien van de pagina's zal alles uitvegen. Een boek moet een leven lang meegaan Annie en..

Annie: Je moet al niets meer zeggen. Ik zal het nu onmiddellijk gaan omwisselen.

Paul: Maar het is kerstmis, de winkel zal gesloten zijn.

Annie: Nancy woont boven de winkel. Ik zal haar laten opendoen, speciaal voor jou. Ze zal dat helemaal niet erg vinden, zelfs al is ze een kerstmaaltijd aan het klaarmaken voor heel haar familie want voor jou is niets te veel Paul, niets. Ik weet dat je zo snel mogelijk wil beginnen, dus zal ik je zelfs niet terug in bed stoppen of je pillen geven. Ik ga gewoon nu.

Ze neemt het papier en gaat naar de deur..

Paul: Dit papier is niet zo slecht om mee te beginnen....

Annie: Ik weet dat ik er sloom en stom uitzie. Maar ik ben niet stom Paul en ik ben zeker niet sloom.

Plotseling komt ze de kamer terug binnen en smijt het pak papier op zijn knieën. Paul gilt, de pijn is vreselijk.

Schreeuw maar, niemand kan je horen.

Ze loopt naar de deur en draait zich terug om. Hij schreeuwt al op voorhand en dat doet haar grinniken.

Niemand komt hier omdat ze allemaal weten dat Annie Wilkes gek is. Ze hebben gelijk. Denk daar maar over na Paul, terwijl ik je twiddeldie papier in de stad ga halen. En als je kalkoen zwartgeblakerd is, dan zal je hem toch helemaal opeten, al moet ik hem in je strot proppen. Je hebt kerstmis verpest.

Ze gaat weg en slaat de deur achter zich dicht. Paul neemt zijn benen vast, maar dat is zo pijnlijk alsof ze vreselijk verbrand zijn.

Paul: Alsjeblief God, haal me hier uit...

Hij hoort een auto weggrijden. Hij beeft over zijn hele lichaam. Hij houdt zijn hoofd in zijn handen.

Vooruit Paul, Vooruit. Ze is getikt... ze gaat je vermoorden....
Vooruit!

Hij kreunt maar rijdt naar de deur. Hij huilt van zwakte. Hij geeft het op.

Vooruit. Je bent hier bijna buiten.

Hij krijgt de rolstoel door de deur en rijdt in de hall. Er staat een telefoon. Hij neemt de hoorn op. Hij luistert. Niets. Hij trekt aan de draad. Hij draait de telefoon om en ziet dat er niets in zit.

Goed gevonden Annie, zo krijg je geen rekeningen! Ik moet naar mijn kamer, ze kan elk moment terug zijn.

Hij vertrekt terug. Elke beweging is een marathon.

Eerst een beetje Novril, tegen de pijn. Waar bewaar je mijn Novril, Annie? Waar? Waar bewaar je Paulies Novril?

Hij duwt een andere deur open en komt in de badkamer terecht. Hij hijgt. Hij doet het licht aan.

Oh mijn God; dat is gewoon een apotheek.

Het kamertje staat vol gestolen medicijnen. Hij zoekt en vindt zijn Novril. Net buiten zijn bereik. Hij duwt zich recht en probeert met zijn andere hand de medicijnen te nemen. Hij kreunt van de pijn. Het lukt niet.

Ik heb mijn pillen nodig!!

Hij probeert het opnieuw. Uiteindelijk lukt het hem. Hij valt flauw. Hij ligt bewusteloos op de badkamervloer. We horen een helikopter in de verte, hij komt dichterbij en dichterbij. Paul komt terug bij bewustzijn, herkent het geluid en hijst zichzelf terug in de stoel. Het geluid verdwijnt.

We horen een auto die terugkomt. De auto stopt, voetstappen in de sneeuw. De sleutel in het slot. Paul schrikt op alsof er stroom door hem gejaagd wordt. Hij is verlamd van angst terwijl Annie binnenkomt met het papier.

Annie: Ik heb je twiddeldiepapier. Ik hoop dat je dankbaar bent voor alle moeite die ik voor je doe.

Ze hangt haar jas op in de gang en doet haar laarzen uit. Paul doet het licht uit terwijl Annie naar zijn kamer loopt. Ze verandert van idee en gaat naar boven.

Nancy lag nog te stinken in bed, maar ik had ook niet verwacht dat ze op haar knieën in de kerk zou zitten.

Paul rijdt terug door de hall en sluit de badkamerdeur achter zich.

Ik heb 5 minuten lang op de deur staan bonzen en toen kwam ze naar beneden, half naakt en bezopen. Ze zei dat ik gek was, maar heeft de winkel toch opengedaan. Die hoer zou de kist van haar moeder openen voor geld.

Paul rijdt terug zijn kamer binnen en sluit de deur op het moment dat Annie naar beneden komt op haar pantoffels. Annie komt binnen.

Je bent drijfnat van het zweet. Je ziet er opgewonden uit. Wat heb je gedaan?

Paul weet niet wat hij moet zeggen. Hij is buiten adem.

Antwoord! Wat heb je gedaan?

Lange stilte...

Paul: Ik...ik...ik heb pijn. Dat weet je goed genoeg. Ik wilde terug in bed, maar het lukte me niet. Die rotstoel doet pijn...

Annie: Wiens schuld is dat?

Paul: De mijne

Annie: Ik heb je gewaarschuwd dat je me niet boos mag maken. Leven en leren, dat zeggen ze niet? Als je blijft leven, zal je wel leren.

Paul: Dat zal wel.

Ze kijkt naar zijn handen

Annie: Wat is er met je handen?

Hij beseft dat hij het flesje Novril nog altijd vast heeft. Hij bedekt het. Hij begint te huilen.

Ik heb je iets gevraagd.

Paul: Ik moet plassen. Ik heb het de hele tijd opgehouden, maar het gaat niet meer en ik wil niet opnieuw in mijn broek doen.

Annie: Arme schat, Annie doet je wat aan hé? Stoute Annie! Ik zal het goedmaken. Je pillen geven.

Terwijl ze weg is, verstoppt hij de pillen onder zijn matras. Ze komt terug met de bedpan en de Novril. Hij slikt de pillen gretig door. Ze geeft de bedpan.

Heb je hulp nodig?

Paul: Ik kan het wel alleen.

Hij draait zich van haar af. Ze doet alsof ze weg kijkt. We horen een kerstliedje op de radio. Ze glimlacht terwijl hij urineert.

Het licht gaat langzaam uit.

TWEEDE BEDRIJF

10. De kamer van Paul. Dag.

Het begin van de lente. De sneeuw is verdwenen. Annie heeft Pauls bed verplaatst en er staat een werktafel bij het raam. Van daaruit kan hij niet zien wanneer ze in de kamer binnenkomt op haar stille verpleegstermanier.

Paul is nu veel sterker en beweegt gemakkelijker. Hij zit in zijn rolstoel en houdt een stapeltje papier vast. Annie is heel opgewonden. Hij begint voor te lezen.

Paul: “De terugkeer van Misery”. Hoofdstuk 1: De wedergeboorte. Ian Carmichael stormde de grote keuken binnen van zijn huis in Little Dunthorpe. Hij smiet een koppel fazanten op de verweerde keukentafel.

Hij trok zijn doorweekte hemd uit en liet het achteloos op de grond vallen. Hij streek met zijn krachtige vingers door zijn doorweekte, blonde haar. Hij kon flarden Chopinmuziek horen die vanuit de grote hal kwamen aanwaaien en plotseling was het vocht dat langs zijn wangen liep niet langer regenwater maar tranen. De herinnering aan Misery's wanhopige dans met magere hein overweldigde hem.

Het kraambed was lang en pijnlijk geweest maar pas toen de vroedvrouw hem vroeg de dokter te gaan halen, had hij begrepen dat zijn liefste echtgenote in levensgevaar verkeerde. Terwijl Ian met rasse schreden naar de hall liep, dankte hij God voor het gezonde kriesen van zijn zoon dat van boven weerklonk. Hij glimlachte toen hij het troostende wiegeliedje hoorde dat Annie Wilkes zong, het beste kindermeisje van heel Engeland.

Annie bloost van verlegenheid en trots.

Toen Ian de grote hall binnenkwam, stond Misery recht vanachter de piano en wierp zich ademloos in zijn armen. Haar kastanjebruine haar golfde weldadig over zijn torso. Ian omklemde haar als een kostbaar juweel. Als hij die verschrikkelijke nacht vijf minuten later was teruggekomen met de dokter, zou het te laat geweest zijn. Te laat voor de experimentele bloedtransfusie waarbij hij zo dapper zijn onderarm had opengesneden en zijn leven in Misery's leeggelopen aderen had laten vloeien.

“Liefste” zei Misery en ...

Annie: Stop, Paul

Paul legt de pagina's weg

Paul: Wat is er?

Annie: Dat weet je maar al te goed

Paul: Vind je het niet mooi? Het is ..

Annie: Het is bedrog. Het is mooi Paul. Maar het is toch smerig bedrog.

Paul: (overdonderd) Wat is er dan?

Annie grist de pagina's uit zijn handen.

Annie: Op het einde van “Een kind voor Misery” ging Ian de dokter halen. Dat klopt. Maar de dokter is nooit gekomen omdat Ians paard over die rottige tolboom van Mister Cranthorpe gestruikeld is. Hij heeft zijn ribben gebroken en is de hele nacht in de regen blijven liggen tot een schaapsherder hem gevonden heeft. De dokter is dus NOOIT gekomen. Begrijp je?

Paul: Nee, ik begrijp het niet! Je wilde Misery terug en dat heb ik ..

Annie: Jij denkt zeker dat ik achterlijk ben! (ze schudt haar hoofd). Toen ik een klein meisje was, ging ik elke zaterdag naar de film. Ik hield het meest van de feuilletons. Elke week een aflevering. Rocket Man was mijn favoriet. Op het einde van iedere aflevering zat hij in de problemen; bewusteloos in een neerstortend vliegtuig, vastgebonden aan een stoel in een brandend warenhuis, of men stond op het punt 10.000 volt door zijn lichaam te jagen.

Dan was het afgelopen en je vroeg je de hele week lang af hoe hij het zou overleven. Zoals toen hij bewusteloos was in dat vliegtuig. Hij kwam terug bij, vond een parachute onder zijn stoel en sprong er uit, dat klopte. Misschien was het niet realistisch maar het KLOPTE. Maar toen was er die éne aflevering waarin de slechteriken hem opgesloten hadden in een auto zonder remmen en hem van de klif duwden. Die arme Rocket Man probeerde de auto te stoppen, te sturen, de deur te openen, allemaal tegelijk en toen ... toen viel de auto van de klif, ontplofte en viel in de oceaan! Ik zat op het puntje van mijn stoel, dat kan ik je wel vertellen. De volgende week stond ik al twee uur te vroeg in de zaal. De aflevering begon altijd met het einde van de vorige. Rocket Man zat dus weer in die auto, bonsde op de deur, probeerde die te openen. Dan, net voor de auto over de klif ging, kreeg hij de deur open en rolde er uit! Al de kinderen joelden, maar ik niet! Ik was razend! Zo was het vorige week niet gegaan! Zijn jullie zo dom dat jullie dat niet meer weten? Hebben jullie geheugenverlies? Het was smerig bedrog!! Rocket Man was niet uit die twiedeldom auto geraakt en Ian had de twiedeldie dokter niet gehaald! Begrijp je ?

Paul: ja.

Ze scheurt zijn werk kapot

Annie: BEGRIJP JE DAT?

Paul: Ja, Annie, ja!

Ze gooit de snippers verachtelijk op het bed

Annie: Dan weet je wat er verkeerd is.

Paul: Dat zal dan wel zeker.

Annie: Breng het maar in orde. Geen pillen meer tot je het in orde gebracht hebt, want ik ben je uitvluchten beu.

11. Kamer van Paul. Dag

Het geluid van snel typen. Paul probeert te werken. Hij bekijkt wat hij geschreven heeft en schudt zijn hoofd. Nadat hij gecontroleerd heeft dat Annie niet in de buurt is, opent hij zijn flesje pillen. Hij neemt er een paar.

Paul: Je moet stoppen met die rotzooi Paul, het wordt een slechte gewoonte. (lacht) Maar niet vandaag. Ik wacht tot ik een eerste hoofdstuk heb dat mijn allergrootste fan bevalt. Vond je “Brooklyn brandt” goed Paul? Het was twiedeldom!

Hij neemt het blad uit de schrijfmachine, neemt een potlood en vult de “n” in.

Ian had n ooit echt ku nn e n verwerken dat Misery dood was. Hij had zichzelf ook n ooit vergeve n dat hij

Hij gooit het in de papiermand.

Verdomme. Verdomme! Vooruit, inspiratie. In godsnaam, bedenk iets ...

Hij steekt een nieuw blad papier in de schrijfmachine.

O.K. O.K. “De terugkeer van Misery”, hoofdstuk 1. (Hij denkt even na, typt dan) Stemmen uit het graf.

Langzame black-out terwijl het geluid van zijn typen luider wordt.

12. Pauls kamer. Nacht

Paul is zenuwachtig. Annie zit in een stoel en eet honing met een mes rechtstreeks uit de pot. Het is een winderige nacht.

Paul: Even wist Ian niet wie die bevende figuur in de duisternis was.
“Vergeef me dat ik u op dit late uur kom storen, mijnheer, maar ik kon niet slapen!”

Pas toen de doodsbanige man dichterbij de lamp schuifelde, herkende Ian Clegg, de grafdelver uit het dorp.

Drie dagen voordien had Ian toegekeken terwijl Clegg de natte aarde op de kist van die arme Misery liet vallen na de hartbrekende begrafenis.

“Het zijn de geluiden op het kerkhof, mijnheer. Verschrikkelijk gekras... Mevrouw vindt geen rust!”

Ian stuurde Clegg de nacht weer in en beval hem zijn koortsdromen te vergeten. Maar vijf minuten later, had hij de paarden ingespannen en reed hij de nacht in. Zijn ribben bezorgden hem nog steeds helse pijnen daar waar de dokter ze ingebonden had na de val van zijn paard bij de rotte tolbareel van mister Cranthorpe... (hij bekijkt Annie sarcastisch)

Het waren niet alleen Cleggs woorden die Ian zo in paniek hadden gebracht. Nadat de plaatselijke dokter het lichaam van die arme Misery onderzocht had, zei hij iets heel vreemds. “Het is anders dan bij Charlotte Evelyn-Hyde. Daar ben ik zeker van.”

Annie: Wie is dat? Ze komt niet voor in de andere Misery-boeken!

Paul : Moet ik voorlezen of vragen beantwoorden?

Annie: Sorry Paul, Ga verder.

Paul begrijpt dat ze gefascineerd is. Hij doet even alsof hij boos is voor hij terug keert naar de wereld van de 19de eeuw.

Paul: Charlotte was dood gevonden in haar tuin. De dokter had verklaard dat het een hartaanval geweest was, al was het meisje nog maar 18. Vier dagen na haar begrafenis zwierf de dorpsheer, Nancy Dartminger, dronken over het kerkhof en struikelde over iets wits op de grond.

Het was een hand, de opengereten vingers staken verwrongen door de aarde van het verse graf. Die arme Charlotte was slechts schijndood geweest. Toen ze wakker werd, was ze levend begraven. Ze had geprobeerd zichzelf te bevrijden.... Terwijl die verschrikkelijke herinnering in alle hevigheid kwam opzetten, liet Ian de paarden halt houden voor het hek van het kerkhof.

Annie schommelt in haar stoel als een kind dat dringend naar toilet moet. Ze beleeft alles echt.

Terwijl de kerkklok middernacht sloeg, rende hij naar Misery's graf. Hij knielde op de grond en drukte zijn oor tegen de aarde. Plotseling hoorde hij diep in de aarde het gekras van verzwakte handen over een houten voorwerp. Hij liet één enkele hartverscheurende kreet. "Misery, Misery! Ik ben er! Hou vol!"

Paul legt de bladzijden neer. De wind is gaan liggen. Annie ziet bleek.

Paul: Wel? "klopt" het?

Annie kijkt hem vol eerbied en angst.

Annie: Oh ja, ja het klopt! Maar het is zo vreselijk Paul! Die arme vrouw die haar vingertoppen opengereten heeft (ze schudt haar hoofd) Het is niet zoals de andere Misery-boeken.

Paul geniet van dit zeldzame moment van macht;

Paul: Ik weet het niet, Annie. Misschien is het wel niet goed. Misschien moeten we de barbecue maar tevoorschijn halen!

Annie: Nee, het is prachtig! Ik wil weten wat er verder gebeurt! (ze glimlacht) Oh arme jongen, jij moet snakken naar je pillen!

Paul: (liegt) Oh ja Annie, ik heb vreselijke pijn. Maar ik begrijp waarom je ze niet wilde geven. Zo kon ik beter schrijven.

Annie: Precies! Paul, ik wil het volgende hoofdstuk!

Paul: Je krijgt het. Je krijgt elke week een nieuw hoofdstuk, net zoals bij de film vroeger.

Annie: Ja! (ze straalt) Maar nu wil ik er elke dag één.

Paul: Nee. Niemand kan één hoofdstuk per dag schrijven Annie.

Annie: Jij wel. Zoals dat meisje dat elke avond een nieuw verhaal moest verzinnen, voor duizend miljoen nachten, anders zou die Arabische sultan haar in stukjes hakken!

Sheherazade! Ik zal je helpen! Ik zal de ontbrekende “n” invullen!
Ik zal niet gluren, ik zal het doen met mijn ogen half gesloten.
Komaan, lees het hoofdstuk nog eens PauL!

Paul: Ik ben echt moe Annie. Ik heb vandaag en vorige nacht doorgewerkt.

Annie: Natuurlijk. Ik zal je gerust laten. Zeg me gewoon wat er nu gaat gebeuren. Een beetje. Een klein beetje maar.

Paul: Ik weet niet wat er nu gaat gebeuren, ik heb het nog niet geschreven.

Annie: Jawel, je weet het wel.

Paul: Nee, ik weet het niet. Daarom heb ik tijd nodig. Je kan inspiratie niet dwingen, je moet wachten tot de ideeën komen.

Annie: (glimlacht) ik begrijp het al! Je weet het wel, maar je wil het me niet vertellen.

Paul: Ik weet het niet.

Annie: Je weet het wel!!

Paul haalt zijn schouders op. Ze is even heel boos en glimlacht dan sluw.

Was het een bij?

Paul: Wat?

Annie: Een bij die ervoor zorgde dat Misery echt dood leek. Die was binnengevlogen door het raam en had haar gestoken, maar iedereen dacht dat ze in het kinderbed gestorven was! Eén persoon op twaalf is allergisch aan bijensteken. Voor sommige mensen is het echt erg, wanner ze gestoken worden, raken ze in een coma! Een bij kan er ook voor gezorgd hebben dat die andere vrouw, Charlotte, levend begraven werd!

Paul lacht minachtend

Paul: Ah, dus twee vrouwen in hetzelfde dorp, die geen familie van elkaar zijn raken in de coma en worden binnen de zes maanden levend begraven omwille van een bijensteek?!

Zijn sarcasme maakt Annie boos.

Annie: Ja

Paul: Het is belachelijk

Annie: Wat?

Paul: Annie, je idee van die bij is schitterend, heel slim, maar zoveel toevalligheden in één verhaal, dat is onmogelijk. Tenzij....

Hij krijgt ineens een goed idee.

Tenzij het geen toeval is. Wacht eens. Stel dat Charlotte en Misery familie van elkaar zijn, zonder dat ze het zelf weten... Ze zijn zusters of half-zusters of zoiets, maar niemand weet dat. Het bijengif doodde hen allebei omdat ze familie zijn. Dat zou kunnen. Charlotte en Misery zijn familie...

Annie: Ik wist dat het een bij was.

Paul is al in gedachten verzonken.

Paul: Misschien hebben ze dezelfde haarkleur of zoiets.... Wie in het dorp zou de waarheid kennen.... Misschien weet iemand dat Misery levend begraven werd!

Annie: Ik wist dat het een bij moest zijn!

Hij begint nota's te nemen en verdwijnt in zijn eigen wereldje.

13. Pauls kamer. Dag

Het regent pijpenstelen. Het is een sombere dag.

Paul: Misery was terug, ja, maar niet zoals Ian haar vroeger gekend had. Het bijengif stroomde nog door haar vervloekte aderen en ontnam haar haar levenskracht en zelfs haar ziel....

Dit is goed Annie, vanavond heb ik een heel speciaal hoofdstuk voor je klaar.

Annie: Hier.

Ze gooit afwezig zijn pillen naar hem. Ze vallen op de tafel en voor het eerst kijkt hij op en wordt onmiddellijk bang. Haar haar is vet en ongewassen. Ze draagt nog steeds haar kamerjas en pantoffels die onder de plekken zitten. Er zijn littekens op haar arm en gezicht en ze heeft iets in haar hand.

Paul: Annie? Gaat het?

Annie: Nee

Paul: Ik ben bijna klaar. Ik herschrijf alleen nog het laatste deel.

Annie: Ik weet dat je niet van me houdt Paul. Ik ben niet goed genoeg voor jou.

Paul: Wil je je verhaal vroeg vandaag?

Ze antwoordt niet en bijt hard op haar lip. Hij probeert er niet op te letten.

Ga zitten, vooruit. Weet je nog waar we gisteren gestopt zijn? (Ze schudt traag haar hoofd) Jawel, dat weet je nog wel. (Hij leest)

Misery bleef de meeste tijd in bed, zo zwak was ze. Als ze al eens opstond en zich aankleedde, schuifelde ze door het huis als een zombie. Bijna elke dokter in het land had haar...

Annie staat plotseling op.

Annie? Ik ben nog niet klaar.

Ze gaat in de hoek van de kamer staan, haar hoofd tegen de muur.

Bijna elke dokter in het land had Misery onderzocht, maar telkens schudden ze hun hoofd. Ian was wanhopig.

Annie slaat zichzelf plotseling in het gezicht. Paul kijkt angstig naar haar. Ze slaat zichzelf opnieuw. Hard.

Annie, niet doen. Luister naar het verhaal.

Ze slaat zichzelf opnieuw. Paul probeert niet langer voor te lezen.

Je bent heel ziek. Waarom ga je niet naar de dokter?

Annie: Toen ik hem vond, bewoog hij nog. Nu heeft hij rust gevonden. Dat denk ik toch. Ze schuilen in de kelder wanneer het regent. Arm beest.

Ze opent haar hand. Ze heeft een val vast met daarin een rat. Ze laat het in zijn schoot vallen, op het blad dat hij aan het voorlezen was.

Toen ik elf jaar oud was, is mijn hele familie omgekomen in een brand, iedereen behalve ik Paul. Heb er je enig idee van hoe dat voelt?

Paul: Ik denk het niet.

Annie: Je denkt het niet. Ik werd bij een vreselijk gemene familie geplaatst. Ik was opgelucht toen mijn pleegvader stierf aan een voedselvergiftiging. Het was ... passend.

Toen ik voor mijn verpleegsterexamen aan het studeren was, deed mijn kamergenote een zonderlinge val. Zonderling, dat was het juiste woord om haar te beschrijven. Ze viel maar van de eerste verdieping, maar het was een betonnen vloer....

Ze lacht, schudt haar hoofd. Ze is ergens anders.

Ik kreeg werk in ouderlingentehuizen, St Joseph, Rivervieuw, andere instellingen. Je hebt er geen idee van hoe ... hoe smerig oude mensen kunnen zijn , Paul. Ze zijn ziek en niets wat je doet vinden ze goed.

Er zijn er veel gestorven. Heel veel. Ik was liever verpleegster op de kraamafdeling. En ik was goed, heel goed Paul, wat ze ook mogen zeggen. Maar er waren meer.... (zucht) meer ongelukken en ze deden me een proces aan voor één van die gestorven baby's. Kan je dat nu geloven? Een kind dat zelfs nog niet oud genoeg was om een naam te hebben.

Ze windt zich weer op

De pers had een bijnaam voor me bedacht, ze noemden me de draak. De politie had een afdruk van een hand gevonden op de keel van de baby en die leek op mijn hand. Leek er op, dat was alles!... En ze zegden ook dat ik altijd van wacht was wanneer er overlijdens waren. Wat bewijst dat nu ? Zeg me dat eens. Wat bewijst dat?

Paul: Niets.

Annie: HELEMAAL NIETS. Ik was miljoenen keren van wacht en dan gebeurde er niets! Ik geloof ook niet dat baby's een ziel hebben. Ik werd trouwens onschuldig bevonden.

Paul: Dat is goed.

Annie: Weet je wat me recht hield in de gevangenis in Denver? Misery. Ik heb al je boeken opnieuw gelezen, van het begin tot het einde. Als jij er niet geweest was Paul, dan had ik zelfmoord gepleegd. Dus toen ik je in de sneeuw vond ... Het was geen toeval. Het was een wonder.

Paul: Het beste dat me ooit is overkomen.

Annie: Ik denk dat je van plan bent om te ontsnappen. Dat gaat niet. Maar we kunnen samen weggaan . Dat wel.

Ze is even weg. Ze komt terug.

Paul: Weggaan?

Annie: Ik ga mijn geweer uit het schuurtje halen. Ik zal de loop in je mond steken en de trekker overhalen. Dan doe ik hetzelfde bij mij. Misschien is de volgende wereld beter dan deze.

Paul: (in paniek) Niet doen Annie! Je wil toch dat ik het boek afmaak?

Annie: Dat zal wel zeker.

Paul: Ik maak het boek af en jij mag het voor altijd houden en telkens weer opnieuw en opnieuw lezen.

Annie: Dat zal dan wel zeker.

Paul: De wereld is inderdaad rotzig, zeker wanneer het regent ... Ik bedoel, ik heb veel pijn gehad de laatste weken en..

Annie: PIJN? Jij weet niet wat pijn is. Je hebt er geen idee van.

Paul: Dat zal wel niet. Jij weet dat beter.

Annie: En of.

Paul: Maar je wil toch weten hoe het verhaal afloopt niet?

Annie: Je bent stout geweest.

Paul: Dat is niet waar. Ik ben braaf geweest. Kijk maar wat ik geschreven heb...

Annie: Iedereen waarvan ik hou gaat dood , Paul. Zo simpel is het.

Paul: Annie, waarom ga je niet even naar buiten, tot je je weer beter voelt? Die plek waar je vorige keer naar toe bent geweest.

Ze bekijkt hem alsof hij niet bestaat.

Ja, ja dat is een goed idee. Je bent ziek. Als je terug komt, heb ik heel veel voor je om te lezen. Veel Misery en het zal echt goed zijn en je zal je weer gelukkig voelen.

Ze knikt traag en gaat naar de deur.

Annie: Het is maar een kleine schuur. Op de deur hangt een houten bordje waarop “Annie’s lachpaleis” staat. Ik heb het zelf gemaakt. Soms lach ik. Meestal gil ik gewoon.

Black out. De regen wordt luider.

Paul: Mijn God, mijn God

14. De kamer van Paul. Hall. Keuken. Nacht.

Paul zit in zijn rolstoel en rijdt door de deur van de slaapkamer de gang in. Buiten horen we de regen en de storm. Er is geen licht, behalve de bliksem. Hij ziet een kleine boekenkast. Hij steekt het licht aan.

Het is een soort altaar, al zijn boeken en ontelbare foto's uit magazines geknipt hangen aan de muur. Centraal staat een grote foto van Paul en een lelijke, goedkope kader. Hij kijkt naar de voordeur. Hij denkt erover terug naar zijn kamer te gaan, ze kan elk moment terug zijn. Hij beslist toch verder te gaan. Hij gaat naar de keuken. Rommel en afwas staan overal.

Paul: Ik moet hier weg. Vooruit Paul! Als ze terugkomt, maakt ze je kapot. Jezus! Denk! Denk! Haar vergiftigen. Heel veel Novril in haar chocolademelk en ze raakt buiten bewustzijn en dan ... (schudt zijn hoofd) . Ze zou het proeven, ze is niet dom ...

Hij slaat gefrustreerd op de leuning van de rolstoel.

Steek de boel in de fik, dan zal er wel iemand komen! Tegen die tijd ben ik dan wel zo zwartgeblakerd als de kalkoen met kerstmis. Godverdommeverdomme, verdomme. Verdomme! Denk na.

Hij opent een lade en haalt er een groot keukenmes uit.

(spreekt zichzelf moed in) Doe het. Je moet het doen.

Bliksem, de storm wordt erger. Annie komt binnen, doornat. Ze gaat naar het altaar, haalt de foto van Paul uit de lijst en scheurt die kapot. Ze gaat naar zijn kamer.

15. Pauls kamer. Nacht.

Op het druppelen van de dakgoot na is het stil. De storm is voorbij. Paul is diep in slaap. Een krachtige zaklamp schijnt plotseling in zijn gezicht. Hij wordt langzaam wakker. Annie heeft een karretje bij zijn bed gezet.

Annie: Heb ik je al ooit verteld hoe blauw je ogen zijn? Andere vrouwen zullen dat al wel gedaan hebben, vrouwen die mooier zijn dan ik. Mooier en brutaler ook dan ik.

Ze wrijft met een watje over zijn arm. Ze spuit iets in met een injectienaald.

Paul: Wat doe je? Annie?

Wat het ook is, het stroomt al door zijn aderen.

(lacht) Wat het ook is ... dit spul is zalig... (lacht). Daar kan Novril niet tegen op ...

Het is... zalig, het is een Rolls Royce, het is ...

Annie: Wat wil je eerst horen Paul? Het goede of het slechte nieuws?

Paul: Kijk eens naar die maan ...

Annie: Het goede nieuws is dat je auto weg is. Ik maakte me zorgen omdat de sneeuw gesmolten is. Maar hij moet in de rivier gegleden zijn . Gij is weg, pif poef paf! Verdwenen. Dat is het goede nieuws. Dat betekent dat je echt hier kan blijven en je boek afmaken. Maar wil je wel hier blijven? Dat vraag ik mezelf af en hoe graag ik het ook anders zou willen, ik ken het antwoord.

Paul zegt niets. Annie staat in het donker zodat hij haar wel kan horen, maar niet precies weet waar ze is.

Weet je nog dat ik naar de stad gegaan ben omdat je het schrijfpapier niet goed genoeg vond? Toen heb je de eerste keer geprobeerd te ontsnappen hé? Je moet niet zeggen dat je hier nog nooit buiten bent geweest want alle haren zijn gebroken.

Paul: (begint te lispelen) Het spijt me, ikk kkan mijn ogen niet...

Annie: Je kan ook katoen gebruiken, maar ik heb mijn eigen haar genomen. Als ze gebroken zijn, weet je dat er iemand rondgesuffeld heeft. Niet dat me dat verbaasde. Ik wist dat je buiten geweest was. Ik wist het al heel, heel lang. Dat is het slechte nieuws.

Paul: Oh ja?

Annie: Als je echt je pillen niet had kunnen nemen, dan zou je gebruld hebben, Paul. Annie is een verpleegster en ik herken een echte schreeuw. Ik heb de badkamer gecheckt en gemerkt dat er Novril weg was. Hoe vaak ben je buiten geweest?

Paul: Twee keer.

Annie gooit een glas water in zijn gezicht om hem te wekken.

Annie: De waarheid graag, Paul.

Paul: Das alles, twee keer ... Om water te halen en en pillen....

Annie: Je hebt de telefoon niet getest zeker of de sloten op de deuren? Ik zal je eens iets zeggen Paul, ik heb haar over het hele huis verstopt en ze waren allemaal gebroken. Inde hall ... in mijn slaapkamer boven ... in de kelder en de schuur buiten!

Paul: Hoe zou ik nu boven kunnen raken?

Annie: Je bent overal geweest! Spioneren en stelen!

Hij probeert het mes te nemen dat hij verstoppt heeft. Ze laat hem even sukkelen.

Zoek je dit?

Ze komt in het licht en houdt het mes triomfantelijk omhoog

Ik heb onder je matras gekeken voor ik je postoperatieve narcose gaf. Ik dacht pillen te vinden, het mes was een complete verrassing. Ik heb mezelf bijna gesneden! Maar jij hebt dat daar niet verstoppt zeker?

Paul: Wat ... wat bedoel je... preoperatief?

Annie: Klootzak! Rotzak! Hoe dikwijls? Ik denk zeven keer. Op zijn minst zeven keer. Was het zeven keer.

Paul: (lacht) Driehonderd zevenenveertig ...

Annie: Mijnheertje is koppig. Mensen zoals jij zijn zo gewoon van te liegen om te overleven dat jullie er niet meer mee kunnen stoppen.

Annie steekt een lucifer aan en pakt een lasapparaat. Ze checkt of het werkt.

Paul: Wat ga je daarmee doen?

Annie legt het lasapparaat terug weg.

Annie: Ik kan de wonde niet hechten, er zal geen tijd zijn. Een tourniquet is ook geen oplossing ... geen centraal drukpunt. Ik zal het moeten dichtbranden.

Ze is weer verdwenen in de duisternis. Het is als een waanzinnige, hallucinerende droom. Het éne moment is ze er, dan is ze weer verdwenen. Paul bevindt zich in een halfbewuste staat, hij knikkebolt en dan schrikt hij weer wakker.

Herinner je je het begin van “Misery in Afrika” waar ze meegenomen wordt in die diamantmijn?

Paul: Waarom?

Annie: Herinner je je mister Boerweldt, de dikke, gemene mijneigenaar? Wat hij deed met de zwarte arbeiders die zijn diamanten probeerden te stelen en vluchtten?

Paul: Nee Annie!

Annie: Hij doodde ze niet hé! Dat zou zonde zijn, zo’n goede werkkrachten! Hij zorgde ervoor dat ze nog konden werken ... maar hij zorgde er ook voor dat ze nooit meer konden wegrennen. Hij maakte er mankepootjes van, nietwaar Paul?

Paul: Nee, nee

Annie: Dat ga ik nu met jou ook doen.

Ze scheurt het beddengoed aan flarden, zijn verwrongen benen liggen bloot.

Paul: Nee! Annie! Alsjeblief!

Annie: Alsjeblief? Jij hebt het zelf bedacht, slimmerik! Het is niet mijn idee. Eventjes een beetje pijn en dan is het achter de rug.

Ze doet de zaklamp uit en laat hem in het donker liggen.

Paul: Annie! Ik zal hier blijven! Ik zal nooit meer uit bed komen! Alsjeblief! Alsjeblief niet doen!

Hij gilt.

16. Pauls kamer. Dag.

Muziek van Chopin.

Het geluid van typen.

Er staan verse bloemen op tafel. Het is een prachtige dag, de zomer is niet veraf. Paul praat tegen zichzelf. Zijn haar is in de war en hij draagt een T-shirt met vlekken. Hij grinnikt en ziet er even krankzinnig uit als zij.

Paul: (zingt) Misery, misery, what's gonna become of meee....

Je doet het goed Paul! Je doet het goed voor een man die vroeger niet kon schrijven als hij een beetje hoofdpijn had of geen sigaret. Misschien moet je elk jaar bij Annie komen schrijven.

Annie: (off) Hier Misery! Eten! Hier knorretje knor, Misery!

Paul: Misery, Misery, Misery. "De terugkeer van Misery" zal enkel in de beperkte oplage van één stuk verkrijgbaar zijn, ingebonden in de huid van de auteur.

Hij begint terug te typen en vloekt. Hij steekt zijn vingers tussen de toetsen.

T! Geen n en nu geen t ! Het is verdomme bijna de meest voorkomende letter! Ik ga klacht indienen bij de directie. Ik ga geen nieuwe typemachine vragen, ik ga er één eisen.

Plotseling verschijnt Annie achter het raam en grinnikt.

Annie: (grinnikt) Hallo Paullie, ik hoor je niet werken?

Hij grinnikt terug

Paul: Hallo Annie. Nee. Beter niet vragen. Beter niet uitdagen. Annie luistert niet naar smeekbeden of geschreeuw. Ze heeft zo haar eigen mening.

Hij slaat op de schrijfmachine.

Vooruit, val maar uiteen. Ik maak het toch af. Desnoods schrijf ik het met de hand. Of ik schrijf het in de palm van mijn hand als het moet. Dat zal ik doen. Ik schrijf om te overleven. Zo lang ik schrijf, zal ik blijven leven.

17. Pauls kamer. Nacht

Paul leest weer voor

Paul: De laatste maanden was er zoveel gebeurd. Het begon allemaal met de vreemde verschijning van dokter Hezekiah in Dunthorpe manor. Na al die grijze dokters was Ian verbaasd toen hij de deur opendeed voor een jonge zwarte man die zeven gouden tanden liet zien telkens hij glimlachte. Dokter Hezeiah gaf geen handen omdat tien jaar eerder zijn rechterarm afgebeten was door een krokodil. Dat lelijke monster had zijn arm opgeslokt als was het een sappige steak. Daarna was hij weer in de slijmerige rivier Oogy verdwenen.

Nadat dokter Hezekiah Misery onderzocht had, zei hij dat genezing mogelijk was, maar slechts op één manier. In een ver afgelegen deel van Afrika leefde er een gigantische zwerm albinobijen, bewaakt door de Bourka's, een kannibalenstam. Alleen koninklijke nectar uit de honingraten kon Misery redden.

Tijdens de lange reis naar het donkere continent, lag Misery in haar kooi, hal levend, half dood. Zelfs toen Ian en dokter Hezekiah haar op een draagberrie door het moeras naar het binnenland droegen, bewoog ze bijna niet. Ze was te zwak.

Op de vierde dag werd hun pad versperd door een rij schedels. Ian en dokter Hezekiah gingen op onderzoek en toen ze terugkwamen, was Misery verdwenen. Er was maar één verklaring: de wrede Bourka's hadden haar gevangen genomen.

Ian had niet meer geslapen sinds die verschrikkelijke ontdekking twee nachten geleden en hij begon de hoop op te geven. Plotseling riep dokter Hezekiah hem. Ian volgde de dokter naar een open plek tussen de bomen en zag iets verschrikkelijks.

Ians geliefde Misery stond nog geen 20 meter bij hem vandaan. Ze was vastgebonden aan een tafel, haar slanke armen en benen hardhandig gespreid en met lianen vastgemaakt aan twee dikke houten palen. Ze droeg geen kledij meer, maar toch was Misery niet naakt. Ze droeg een bijenkleed.

Annie bedekt haar oren en schudt haar hoofd.

Annie: Hou op Paul.

Ze wil niet echt dat hij stopt.

Paul: Misery werd bedekt door een dikke laag van duizenden krioelende en gonzende bijen.

Het lijkt of Annie gaat sterven van angst

“Zolang de drums weerklinken, zullen de bijen niet steken en zal ze leven” zei de dokter. “Maar wat als de drums ophouden?” vroeg Ian en op dat moment viel er een dodelijke stilte.

Paul legt de pagina's neer.

Annie: Hoe ontsnapt ze? Ze moet ontsnappen!

Paul: Misschien, misschien ook niet.

Annie: Je maakt me heel erg boos, dat weet je toch?

Paul: Je moet weten wat je wil, Annie! Ik heb elke dag een nieuw hoofdstuk voor je geschreven!

Annie: Korte hoofdstukken!

Paul: Ik kan niet vlugger werken!

Annie: Vertel me dan tenminste of die dokter Hezekiah weet waar Misery's vader is! Vertel me dat dan.

Paul: Moet ik het boek schrijven of een vragenlijst invullen?

Annie: SLA GEEN SARCASTISCHE TOON AAN TEGEN MIJ! VERTEL WAT ER GEBEURT!

Ze leunt over hem, haar ogen gewelddadig.

Paul: Als je me nog eens pijn doet, dan ga ik expres dood. Het spijt me, Annie, maar ik hou mijn been stijf deze keer.

Hij lacht als een waanzinnige. Ze lacht ook. Plotseling omhelst ze hem in een grotesk vertoon van affectie.

Annie: Oh, Paul, Mijn arme schat. Waarom heb je ook geprobeerd te ontsnappen? Hier is je thuis.

Paul weet niet of hij moet lachen of huilen.

Zo is het. Iedereen is je vergeten. Ja, vorig jaar stonden er een paar lijntjes in de krant, verstopt tussen de verloren voorwerpen. Er is toen een jonge flik langsgekomen die vroeg of ik iets gezien had.

Hij maakt zich los uit haar omhelzing.

Paul: Is er iemand langsgekomen?

Annie: Alleen helemaal in het begin. Je was nog bewusteloos. Maar sindsdien? Niets. Al je zogezegde vrienden zijn je vergeten.

Paul: Dat is niet waar. Ze zoeken me nog altijd!

Annie: Wie Paul? De politie niet. Ze hebben belangrijkere zaken aan hun hoofd dan een dronken chauffeur. Je chique agent uit New-York ook niet. Ik denk niet dat ze daarvoor betaald wordt. Er cirkelen geen helikopters meer boven het bos. Ze heeft genoeg andere schrijvers. En er is niemand anders nietwaar? Je hebt geen vrienden. Je bent zoals ik.

Paul: Je bent niet zoals ik!

Annie: We kunnen niet met andere mensen omgaan.

Paul: Je hebt het over jezelf.

Annie: Ik heb het over ons Paul. Ik lees de covers van de boeken. Drie huwelijken en drie mislukkingen. Je hebt geprobeerd de “goede” roman te schrijven zodat iedereen je zou bewonderen en ook daar ben je in mislukt. De waarheid is dat je overal in mislukt bent, behalve in Misery.

Het is de waarheid. Hij heeft niets te zeggen. Ze streelt teder zijn haar.

Oh Paul, ik dacht dat je ging sterven. Je ademde nauwelijks. Ik zal nooit een medaille krijgen voor wat ik gedaan heb, maar God weet dat ik er één verdien.

Ze knuffelt hem opnieuw.

Paul: (koud) Ik verander niet van idee weet je. Ik vertel je nog niet hoe Misery ontsnapt.

Ze stopt onmiddellijk met knuffelen.

Annie: Waarom zou ik je van idee proberen te veranderen? Een slimmerik zoals jij die met denken zijn kost verdient? Ik heb je alleen maar uit een autowrak bevrijd voor je doodvroom, je gebroken benen gespalkt, je medicijnen gegeven, je verzorgd en ervoor gezorgd dat je je beste boek ooit geschreven hebt! Als dat waanzin is, breng me dan maar naar het gekkenhuis.

Paul: JE HEBT VERDOMME OOK MIJN KLOTEVOET VERBRIJZELD.

Ze slaat hem met een verassend snelle uithaal in het gezicht.

Annie: Gebruik geen kl-woorden tegen mij! Ik ben beter opgevoed! Je mag blij zijn dat ik je mannelijkheid niet heb verbrijzeld. (pauze). Ik heb er wel aan getwijfeld.

Paul: Dat geloof ik graag.

Annie: IK WIL HET EINDE EN IK WIL HET NU.

Paul: Nee! Je krijgt het morgen! Het laatste hoofdstuk, maar je moet wachten.

Annie: (ze glimlacht) Morgen? Beloofd?

Paul: Ja. En dan laat je me vrij, zoals je beloofd hebt...

Ze bekijkt hem en glimlacht langzaam.

Annie: Ik weet dat je me haat en daar kan ik niets aan veranderen, maar ik wilde alleen maar het beste voor je. En ik heb je alleen maar gestraft wanneer je stout was.

Ik heb je Dom Perignon voor als het af is, zoals gewoonlijk. 75 dollar per fles, maar Chuckie Yoder van de drankwinkel zegt dat het de beste is.

Je mag zelfs een kankerstokje opsteken. Je mag het oproken als je klaar bent. Zoals gewoonlijk.

Ze glimlacht en gaat naar buiten.

Paul: (leeg) Dank je.

Opeens stormt ze terug binnen. Ze is gekweld.

Annie: Ik hou van je Paul! Dat weet je toch?

Paul: Ja! Ja!

Annie: Ik hou van je!

Ze is volledig in de war.

Black-out

18. Pauls kamer. De hall. De keuken

Annie: Je werkt niet

Paul: Dat is waar. Ik hou ermee op, ik doe niets meer. Weet je wat ik net getypt heb Annie?

Annie: Ik weet alleen dat je niet aan het werk bent, Twiddeldom. Je hebt me beloofd...

Paul rijdt zijn rolstoel weg van zijn bureau.

Paul: twee woorden.

Annie: Einde? Einde!

Paul: Ja. De roman is af.

Annie: Oh Paul, je zal alle prijzen krijgen die er zijn! En van mij krijg je ook een beloning, zoals beloofd. Hier is je kankerstokje en lucifers. Oh, oh, wacht maar! Ik heb niet alleen champagne, ik heb ook kaviaar! Een hele berg, smeuge kaviaar! Wacht.

Annie gaat buiten, Paul verstopt het script achter zijn rug. Hij rijdt naar het bureau en haalt de papiermand. Probeert het papier aan te steken.

Annie komt uit de hall met een dienblad.

Ik weet zelfs niet of ik dit spul wel lekker vind! Zo duur en je krijgt zo weinig! Oh Paul, het is zo smeug dat je er misselijk van zou worden! Ik vind het niet lekker...

Annie gaat naar de spiegel, en stift haar lippen.

Paul steekt de papiermand in brand.

Paul: Annie! Tijd om voor te lezen!

Annie komt de kamer binnen.

Annie: Rotzak, niet Misery, niet Misery, je mag Misery niet verbranden.

Gevecht. Hij dwingt haar papier te eten.

Paul: Jij wil Misery, hier heb je Misery. Vreet het op, vreet het op!

Hier, nog een beetje. Wat is er Annie? Vind je het niet lekker?

Het is Misery, je lievelingseten!

Krepeer, rotwif, krepeer!

Ze ligt bewegingsloos.

Je dacht dat “De terugkeer van Misery” in je strot was verdwenen?

Nee, kreng. Het waren nota's, krabbels, aantekeningen. Hier is mijn schatje. Gezond en wel, onbeschadigd. “De terugkeer van Misery”.

Annie komt bij en slaat haar arm rond zijn benen.

Gevecht. Hij wurgt haar. Annie is dood.

Ze komt nog één keer half overeind met haar laatste krachten. Hij wurgt haar.

19. 28ste uitreiking van de romantische literatuurprijs.

Paul: De uitslaande bosbrand hield de Bourka's en de reuzebijen op een afstand. Kostbare tijd waarin Ian Misery losmaakte en haar slappe lichaam in zijn armen nam. Ondertussen roofde dokter Hezekiah een grote, smeuge berg koninklijke nectar uit de bijenkorf.

Ze renden terug naar hun boot, maar Ian's schouder werd nog doorboord door een bourkaspeer vooraleer ze konden ontsnappen.

Tijdens de terugreis week Ian niet van Misery's zijde, hij keek aandachtig toe hoe dokter Hezekiah voorzichtig de koninklijke nectar toediende. Elke dag werd Misery een beetje sterker, tot ze op een dag haar korenblauwe ogen opensloeg, glimlachte en zei : "lieveling, ik ben terug". Ian weende van geluk.

Bij hun aankomst in Engeland, verlangden ze naar hun babyzoon. Maar er wachtte hun nog een laatste tragedie.

Bij het naar bed brengen van hun zoontje, was het kinderbeisje Annie Wilkes gestruikeld over de bovenste trede van de statige trap. Ze had het kind nog in veiligheid kunnen brengen, maar daardoor was ze haar evenwicht verloren en achteruit van de stenen trap gevallen. Ze had haar nek gebroken in wat je zou kunnen noemen een zonderlinge val.

Iedereen betreurde haar afwezigheid natuurlijk, maar Ian en Misery hadden genoeg verdriet gehad. Ze besloten om nooit meer over Annie te praten. Na verloop van tijd was het zelfs alsof het nooit gebeurd was...

Paul draagt een mooi pak en ziet er erg ontspannen uit wanneer hij “De terugkeer van Misery” sluit en wacht tot het applaus uitgestorven is.

Achter hem een gigantische dummy van het boek. Op een band om het boek staat “Bestseller nummer 1”.

Paul houdt zijn bronzen roos vast.

Dank u, dank u, niet alleen voor deze prijs, maar voor alle kaartjes en brieven die ik in het ziekenhuis gekregen heb. Het was een steun, ik verzeker het u.

Ik moet het ziekenhuis bedanken en ik ben NIET verslaafd aan Novril zoals sommige kranten geschreven hebben. Toch niet te erg in alle geval.

Vanwege het succes van “de terugkeer van Misery” moet ik nooit meer schrijven en om eerlijk te zijn, vrees ik dat ik dat ook nooit meer zal doen.

Maar indien ik van idee zou veranderen, heb ik een geweldig idee voor een autobiografische roman.

Mijnheer Sheldon?

Ja?

Waar haalt u uw ideeën vandaan?

The end